

рухаються в цьому напрямку і підтримувати свідомість громадян на державному рівні.

Список використаних джерел:

Омельченко І. Н., Александров А. А., Бром А. Е., Белова О. В. Основні напрямки розвитку логістики XXI століття: ресурсозбереження, енергетика та екологія. // Гуманітарний вісник. - 2013. - Вип. 10. - Режим доступу: <http://hmbul.bmstu.ru/catalog/econom/log/118.html>

Рибальченко Ю. С., Разумовська Я. С. Застосування еко-технологій в процесі управління ланцюгами поставок // Молодий вчений. - 2016. - №29. - С. 491-493. - Режим доступу: <https://moluch.ru/archive/133/37155/>

Режим доступу: Інтернет - <https://www.meest-express.com.ua/ru/onas/zelenaya-logistika/>

УДК 332. 62

**ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА КРІЗЬ ПРИЗЬМУ КОНЦЕПЦІЇ
СТАЛОГО РОЗВИТКУ**

А. О. Черчата, О. В. Охріменко

*ДВНЗ «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури»
e-mail: acherchataya@i.ua*

Мабуть мало хто заперечить, що екологічна політика повинна бути сумісна економічною політикою і забезпечувати її результатами еколого-економічного обліку та оцінки природних та екологічних ресурсів і активно стимулювати ефективні економічні та фінансові механізми управління і формування ринку, щоб зробити вигідним господарюючим суб'єктам переходити на менш маловідходні технології.

Згідно «Концепції сталого розвитку» нам слід оптимально використовувати обмежені ресурси та застосовувати природо-, енерго- і матеріалозберігаючі технології для створення потоку сукупного доходу, який би забезпечував принаймні збереження (не зменшення) сукупного капіталу (фізичного природного, або людського), з використанням якого цей сукупний дохід створюється. Водночас перехід до інформаційного суспільства приводить до зміни структури сукупного капіталу на користь людського, збільшуючи нематеріальні потоки фінансів, інформації та інтелектуальної власності. Уже тепер ці потоки перевищують обсяги переміщення матеріальних товарів усемеро. Розвиток нової, «невагомої» економіки стимулюється не лише дефіцитом природних ресурсів, а й наростанням обсягів інформації та знань, що набувають значення затребуваного товару.

погляду екології, сталий розвиток має забезпечити цілісність біологічних і фізичних природних систем, їх життєздатність, від чого залежить глобальна стабільність усієї біосфери. Особливого значення набуває здатність таких

систем самооновлюватися й адаптуватися до різноманітних змін, замість збереження в певному статичному стані або деградації та втрати біологічної різноманітності.

Важливу роль в процесі переходу суб'єктів економіки на моделі стійкого розвитку виконують екологічні проекти та програми за участю малих та середніх підприємств на основі кластерної політики керівництва держави, в тому числі й залучення іноземних спеціалістів, технологій та інвестицій. Так, на прикладі розвинутих країн на підприємствах України стали використовувати екологічні проекти в сфері екобезпеки.

Проблема засмічення природи звичайним пластиком набуває все більш катастрофічні масштаби. Дешевий і всюдисущий, він завдає глобальної шкоди тваринного та рослинного світу, морів і ґрунтів тим, що десятиліттями не розпадається і залишається в незмінному вигляді. Особливо страждає від нього біосфера країни.

Щоб зберегти природу і поліпшити екологічну обстановку, в Україні за останні роки підприємства що виготовлять поліетилен переходять на безпечні екологічні програми, які включають в себе заміну звичайного поліетилена на біорозкладний.

Альтернативою став біорозкладаний поліетилен - сучасний матеріал, який поступово починає застосовуватися все в більших сферах виробництва. Процес виробництва і того, і іншого матеріалу практично однаковий. Тільки в разі біорозкладного поліетилену в загальну композицію додається спеціальний каталізатор, який прискорює процес розкладання.

Оскільки такий поліетилен швидко розкладається, всього за 1,5-5 років, його застосовують для виробництва виробів з невеликим терміном служби - пакетів, плівок та іншої поліетиленової упаковки. Багато українських та європейських виробників вже почали активно випускати біорозкладні пакети, проте в набагато меншій кількості, ніж пакети зі звичайного поліетилену. Хоча процес виготовлення у них майже однаковий, і виробникам не потрібно закупувати додаткове обладнання, вартість біорозкладних пакетів все одно вище на 15-20%.

На території України з десятків таких підприємств які користуються такими програмами. Конкуренція між ними дуже висока адже створення цих проектів займає багато часу та фінансових витрат. За рахунок того, що населення України поступово тільки почало звикати до нових технологій і не поспішає витратити свої кошти на більш дорогий поліетилен який не нестиме шкоду природі, такий бізнес не приносить багато прибутків. Але все ж, початок зроблено і є надія на те що всі підприємства України будуть приймати участь в екологічних програмах за для здорового покоління в майбутньому.

Однак переважна більшість полігонів в Україні не відповідають умовам санітарних норм. Внаслідок цих помилок виникла велика кількість екологічних проблем. А саме, забруднення підземних вод фільтратом з цих звалищ, шляхом інфільтрації забруднених вод у підземні водоносні горизонти та міграції

забруднюючих компонентів разом з підземним потоком. Найбільш уразливими компонентами навколишнього середовища при цьому є ґрунтова та поверхнева вода, породи зони аерації, також забруднюється атмосферне повітря. Запобігання ризику забруднення навколишнього середовища від полігонів та звалищ, залежить від знань про закономірності міграції хімічних елементів та органічних сполук.

Список використаних джерел:

Україна у глобальних вимірах сталого розвитку. Михайло Згуровський.- 2018

Жученко А. М. Концепція сталого розвитку регіону: передумови формування та фактори впливу / А. М. Жученко // Науковий вісник Ужгородського національного університету Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство - 2016. – Вип. 9(2016). – С. . 63-66.

Гавадзин Н. О., Андрусів У. Я., Сидор Г. В. Удосконалення механізму раціонального використання природних ресурсів / Н. О. Гавадзин, У. Я. Андрусів, Г. В. Сидор // “Прикладна економіка – від теорії до практики”: матеріали міжнар. наук.-прак. конф., 20 жовтня 2016 року, м. Тернопіль: 2016. – С. 82-83.